

lom folytán, átlagos havi 5 koronával felelt meg a munkabéreket. Egyedül a saját vizgázlámpára folytán megbérelt Verbovancz bérét nem emelék. Ez fölöttébb elkeserítette s már a reggeli órákban emlegette aztán előt, hogy a fog számolni "ellen jéve", az üzemevezetővel. *Kétd, melyfel a gyűzőszógot elkövette, napközben többször kövörítte, mi nyilvánvalóvá teszi az előre megfontolt szándékot.*

Csütörtökön délután fél 5 óra tájban Firley bement a gyár gépházába. Eleintén a gépek körül foglalkozkodott, aztán asztalhoz ült, egy véletlenül ott levő katonai ügyverkövácsmak és a gyár egyik gépészének egyet-mást mutogatott.

Ekkor az egyik gép mögől hitetlen előugrott Verbovancz s *hatúrtörő orozra reátámadta, kését kétszer beleszúrta az üzemevezető testébe, aztán elmenekült.*

Az egyik szúrás a nyakcsigolyába érte, a másik pedig a lapokot érte.

A szúrás után Firley összeesett, mire a körülölké foglalkoz és a lakására kísértek. Amár mindkét sebből hatalmas sugárban omlott a vér, a Firley körülbelül 100 lépésnyire, egész a városi vízműg saját lábadra haladt; azt azonban összeesett és elájult. Innen kézen szorongatva lakására, hol az előhívtó orvosok beavarták és bekötözték sebeit. Lakásáról mentőkön átvitték a városi kórházba s gondos ápolás alá vették.

A mérenylő munkás először a löcséitü hi derülélel menekült, majd visszafordult s a kir ügyészeg előle emlelt ment az szándékkal, hogy önként fog jelentkezni az ügyészégnél. Mialatt az utcán áll-dogált, többeknek elbeszélte tetteit, kik értesítettek a dolgotól a rendőrséget. *Fár per: nácva megjelenték a rendőrség emberei s letartóztatták Verbovanczot, kik ellenallsal nélkül követte őket a rendőrség.* Innen a tegnapi nap folyamán átkísérték a kir. ügyészeg fogházába.

A sajnálatos eset városzerte nagy részvényt keltett. Firley úgyja a közönség körében, melyfel gyakran érintkezett, mint tisztársára s a munkások körében is derék, szorgalmas és jóarvóló embernek ismerték.

Nejt, ki most külföldön időzik, férje határozott kívánságára nem értesítették az esetről.

A szerezésellen átlátást seba életveszélyes ügyem, de — ho

csengők mindjában eltávolodtak, már-már áll halottam őket, míg végre egy fordulónál a hintó is elült a szemem elől.

A fehér papirlap ott fektűt a homokban. Fölvettem. Képes levelező-lap volt. Föl is volt már belyegve s az ismeretlen hölgy, úgylátszik, a legközelebbi postahálomán föl akarta adni.

— Elovastad? — kérde Sándor, a ki a történetet feszűlt figyelemmel hallgatta.

— El. — Mondá Bébé.

— Kinek volt címzeve? — kérdeztem én.

— Hiszen hallottad — szóló kőbe Léndár — hogy a neveket nem árulhatja el.

— Kár — mondá Sándor, — ez sokat levon a történet érdekességéből, sőt — tette hozzá ironikusán — még a hitelségéből is.

— Sajnádom — szóló Bébé — még ez a meggyezésed szem oldhat fel a becsületvesztás alól.

— De hát kinek kötötted le annyira a becsületedet?

— Annak a hölgynek.

— Tehát megismerkedtél vele?

— Kérlek — mondá Léndár — ne szakítsd félbe Bébét. Halljuk tovább!

— Tehát — folytató Bébé — a levelezőlap elolvastam. Hogy kinek volt címzeve? Mondjuki, hogy X. úrnak, a hölgyet pedig nevezük egyszerűen Y,

semmi komplkáció nem áll be, van remény felgyógyulásához.

A tegnapi nap folyamán kéztiben is tudakozdunk telefon útján a beteg állapotáról s mind a két esetben arról értesítettek bennünket, hogy állapota veszedélyes és egyelőre változatlan. A tegnapi nap folyamán azt a megnyugtató választ kaptuk, hogy a sebestül állapotában öröndvetés javulás állott be, sebzása nincs s ha kedvezőtlen fordulat nem áll be, felgyógyulása biztosra vehető.

Egy veszedelmes szokás. Bérkocsik fertőzése.

Városunkban elhűnt gyermekek temetését bérkocsin rendezik. A kis tete-met magában foglaló koporsót bérkocsin viszik a sírkerthez. Így történik ez réges-régi fogva egyrészt meghonosodott szokásból, másrészt kénszerzésből, mert gyermek-gyászkocsi ismeretlen fogalom városunkban.

Ha kis gyermek temetését látjuk, megilletődik a lelünk és némán, részvevényben nézünk az írgalomekűlti kaszás árthatlan áldozata után. A maga semmiféleg, tehetetlenségének lesűtő tudatában pillanatra megdermedt a szemközti jóvára — mára gondolni nem képes. S mire dermesztéséből fölcsúszik, már benne van ismét a mindennapi lét vásáros zajában, üzleti forgatagában. Pedig gondolkodóba ébredtette bennünket a hullaszállítás elleni sújtás. A megholtak kegyeletes elbűsztatásával ne veszedélytesük az élok étet.

A gyermekorban elhaltaknak túlyomdó többsége fertőző gyermekbetegségekben hal el. Az ilyenek temetésének bérkocsin való szállítása pedig megfertőzi a kocsist és veszedélyt teszi ki azokat, a kik a kocsist utóbb használják. Városunkban szabályrendelet tilja fertőző-kóiban szenvedő betegeknek bérkocsin való szállítá-sát. Ez helyese! De a veszedély azonnossá-ga miatt nem engedhető meg gyermekteme-tés eszközeise sem bérkocsin.

Más városokban mindentűt külön gyermek-haltátsokcsi használatacsok. Ilyent különít szerez berendezésének a helybeli temetési vállalkozók is.

Tudjuk, nehéz dolog régi hagyományokat — ha még oly helytelenek és célszerűtlenek is — megfoglyatni. Tud-

asszonyunk. A levelezőlapon, a mely — ha jól emlékszem — a Poprádi-tavat ábrázolta, ez állott:

— Kedves Barátom! A férjem eluatozt. Egyedűl vagyok. A mit annyiszor hiába kért tőled, megengedem: jöh. Tehát a rovaire!

Aláírás nem volt rajta. X. úr bizonyára aműgy is tudta volna, kinek a kezérisa volt ez a levél. Gondolkotam, hogy mit tevő legyek vele. Széttépjem? Bedobjam a legközelebbi postán a levelezésénybe? Vagy pedig kísérem meg visszaadni annak, a ki elvesszette? Rövid töprengés után az utóbira határoztam el magam. De hogyan? Hiszen azt se tudtam, hová lett ez az asszony? Újának hol volt a cölgy? És ki tudja, vajon megismerem-e még? És ha igen, nem fogja-e tolokádásnak venni, ha átnyűtom neki ezt a levelezőlapot, a melyről bizton fölérheti, hogy elolvastam? Minderre gondoltam s mégis megmaradtam azon elhatározásom mellett, hogy a levelezőlapot — ha lehet — átadom jogos tulajdonosának.

Nem azért, mintha azt reménten volna, hogy a kellemetlen baleset talán jobb gondolatokra téríti Y. asszonyt, mert hiszen, mikor a levelezőlap hiányát észreveszi, nyomban másikat írhat X. úrnak. De tudja Isten, igazatól a dolog. Széplakon már nyomást se találtam az

juk, e sorok is sok helyt azah az eleven-vesséssel fogalmó találkozik: »ha jó volt eddig, jó lesz így továbbra is!« De épp ez a baj, eddig se volt jó így! Ki tudja, mennyi veszedelem szárazott már ezen szokásból, mennyi fertőzések volt már közöttje egy-egy hullaszállításnál felhasználó bérkocsi. A család, melynek körében a gyászest történik, nem gondolhat erre. Gondolozzék földe és eszelekedjék is a hatóság, annak közegészségügyi közege: a városi főorvos, kinek figyelmét e kérdésre föl hívjuk.

A bártfai rendőrpasa. Egy orosz menekült kalandja.

Több fővárosi lapban olvassuk az alábbi érdekes hírt:

»Schächter Mózes oroszországi állod-ságú egyén a véres zsidóüldözések elől menekült Magyarországra és elhatározta, hogy Bártfán telepszik le Nagy-műveltségű és nagytudású úriember, a ki több nyelven beszél.

Néhány hét előt a bártfai rendőrká-pitány az egyik odaváló vendégföldre a követező nyilatkozatot tette egy asztal-társaság előtt:

— Igazuk van az oroszoknak! Minden piszkos zsidót ki kellene pusztítani a föld színéről!

De mondott ezenkívül még cífőbb dolgokat is.

Schächter, a ki különben igen túrel-mes és szelid természetű, a kvalifikálhat-lan szavak fölött megbotránkozva, néhány tiltakozó megjegyzést közzékozott meg.

A kapitány erre ingerülten fenyejtette meg Schächtert és kijelente, hogy el fogja toloncoltatni nemcsak a városból, de az ország területéről is.

— Ehhez nincs joga! — szólt Schächter.

— De majd megnyútom, hogy van! felelte a kapitány.

Ez eset után Schächter kénytelen volt Budapestre jönni. A vonathoz már a rendőrkapitány kísérette ment. Schächter Magyarországon mint az orosz lapok tu-dósítói tartotta fenn magát, a mi neki mintegy 400 kor — történelmezet havonta. A bártfai ábrók nem akart idején meg is írta néhány orosz újságnak.

Tegnapelőt Schächl — Dunaföldvárra utazott ott lakó menyasszonyának látogatására. Alig érkezett meg azonban,

máris egy detektív lépett utána a lakásába és rövidesen felszolgáltotta, hogy kövesse a törvény nevében. A meglepett ember kétyénden volt a detektívvel azonban köv-eത്തി, a ki egyenesen a fővárosba kísérte vissza és előlítottta a hetedik kerületi rendőrkapitányságon.

Itt röviden tudatták vele, hogy húsz napi elzárása ítélték és mikor ezt a büntetését leültte, azonban hazafogják tolon-colnái Oroszországra. Még pedig azért, mert a bártfai rendőrkapitány úr égsz. Magyarország területéről kitiltotta.

Megdöbbenéssel adunk hírt a dolgot. A kitiltásról Schächter semmiféle végzetést nem kapott, de másoklónban is képtelenség, hogy valakit egy lokális rendőrfőhatóság, ezáltal a bártfai rendőrkapitány, az égsz ország területéről kitilt-hasson. Schächter Mózes unokaöccse Schächter Mózes ismert budapesti orvosnak!

E közleményben a »bártfai rendőrkapitány úr« van szó. Bártfai rendőrkapitány *Toth István*, kiről hasonló eljárás fölértelesen sem merünk. Nem ismer-jük a tényállást, annál kevésbé annak részleteit s az egész botrányos esetről csupán fenti közleményből szerzettünk tudomást, hogy íkly váltakban is, egész biztosra állíthatjuk, sok mérget vehetünk rá, hogy ezt az erőszakos eljárást más követe-e el, az kinek önkényű, hatalmi túlkapassát nem oly régen magunk is snyit-lettük. Olvassák a figyelmesem még egy-zer fenti közleményt s annak karaktere-től ítéve, bizonyára önök is osztani fogják véleményüket, hogy ez isztart a bizo-nyos, sokat emlegetett, »erelyes határ-rendőrségi kapitány úr« van szó, kinek ez nem első s sajnos, de való, előrelátólag nem utolsó ilyen esete.

HIRES.

* **Nyegen éves találkozó.** Ősi Kol-géiumunk tisztelettel parancsoló százados falai között évről-évre, így a nyári szűnő-dőlő folyamán, találkozást adnak egyháza-munka olyanok, a kik tíz, húsz, huszónégy évelé ezelőt végeztek tanulmányaikat a Kollegium főgimnáziumában. Egy ilyen találkozóhoz számoltuk be az alkalommal, a mely érdemi momentumokban gazdag lefolyásúnál, valamint azon körülmény-nél fogva, hogy az abban résztvevők nygeven-föl voltak tettek értegségi vizsgálatot Kollegiumunkban, méltó arra, hogy

jártattam a szememet, egy károsi nőalak tűnt fel. Egyedűl volt.

— Ez ő! — villant át az agyamon. Lassú léptekkel közeledtem a magános hölgy felé.

Ó volt, most már bizton megismertem. Könnyű eszükhera volt rajta.

A szívem hangosan dobogott. Úgy éreztem magam, mint a kinek lámpaláza van. Két lépésnyire tőle, megemeltém a kalapomat.

Csodálkozva néztem rá.

— Bocsnát, asszonyom — szóltam — ön ma Csorbától jött, kijelent valamit a kocsjából. Boldognak érzem magam, hogy visszaadhatom.

Átnyűjtottam a levelezőlapot. A szép asszony mélyen eljárat.

Jaj Istenem! — dadogta. Egyebet nem tudott szólni.

A szönetet felhasználtam és bemutatkoztam. Csak akkor jött meg a szava.

— Kösözöm — mondá. Majd halkan ezt kérdezte:

— Elovastá?

— El. Nem tagadom.

— Úgy-e, nagyon, nagyon rossz asszonyok tart?

— Isten menst! — tiltakoztam.

— Oh igen, tudom. Ön rossznak tart. Pedig, ha tudná, mennyi ideig küzködtem magammal, a míg ezt a néhány sort

asszonyunk. Villásreggeliztem s folytatam utamat Tátraiférel felé. Deltájban érkeztem Fűdretre. Itt nyomra akadtam. Raakadtam arra a hintóra, a mely a szép asszonyt hozta. Tehát itt van. A kocsis éppen a lovait itatta. Beszédbe ereszkedtem vele.

— Nem maga volt ma Csorbától? — kérdeztem.

Igenlőleg felcst.

— Hát odaválg?

— Dehogy — mondá — egy nagyságt vittem reggel oda és mindjárt vissza is jöttünk. Csak a vidéket akarta látni.

— És hol lakik itt az úrhölgy? — kérdeztem merészen.

— Nem tudom — felelte, — itt le-szállt és élnet. De hogy merre, nem úgyeltem.

Megköszöntem a felvilágosítást s egyen-tel a nagyszálló éttermebe mentem. Szétnéztém, de az asszonyt nem láttam. Ébéd után sétára indultam. Néződ-tem erre-arra, a szép barna asszonyt sehol se fedeztem fel.

Este hat óra lett a kutatásaim még mindig eredménytelenek voltak. A sétá-nyok már énkülküi kerdétek, kisebb na-gyobb csoportok verődtek össze, vidá-man csvegett. Túl, a hegyek mögött lassan lebuokott a nap.

Egyszerre a sétány végén, a mint körül-

* **Kivándorlási meghatalmazott.** A belügyminiszter jóváhagyólag tudomásul vette a tengereltű kivándorlók szállítási-ára engedélylél bíró „Cunard Steam Ship Company Ltd.” liverpooli hajózársaság által, Sárosvármegye területére alkalmazott *Székla* Emil perjesi lakosnak föltételeit.

* **Az Ór. Fényesen rációfal az úgynevezett uborkaszekción.** Az Ór 15-ik száma, a mely majdnem a rendesnél kétszer akkora tartalommal jelent meg. Ez már a központon való megjelenés okozta naggyobbodás, a mely még fokozódni fog. Az énlék lap negyedeért csak 2 korona. Mutatványomokot szívesen küld a kiadóhivatal. Budapest, V., Nádor utca 16. sz.

* **Ajtások 10.** A tocsányi templom jó messze a községtől, egy elhagyott, fűborította dombton fekszik egyedül, magányosan. Csak hónapoként egyszer szoktak benne istentiszteletet tartani s ilyenkor benepesedik a templom, csarnokának csendjét felveri a hívók ajtóinak zokajmája. A templom ajtaja toldárta hádködkök, becsukni nem szokták. Madd térhessen be egy kis imádságra, a kit véletlenül arra visz az útja. Három hét előtt egy hó legelésés közben felment a dombtetőre, a templom közelébe. Vagy nyitva volt az ajtó, vagy belékte az orrával, elég az hozzá, hogy valami uton módon be-

jutott a templomba. Az ajtó bezáródott utána s kijönni már nem tudott. Keresétek, kutatták, még a vármegye hivatalos lapjában is hirdetve volt elűnése, csak nem bírták nyomára akadni. A mult vasárnap után, mikor istentiszteletet akartak tartani és felírták a templom ajtaját, tragikus látvány tárult a hűledező hívek szemé elé. Ott fektett az elűnt elő a templom közepén, kiterjesztett lábakkal, megdőlgölve. Felzudult haraggal, megbotránkozva cipelte ki a parasztság a szerencsétlen utat a templom falai közül. Még haragudták is a szegény pártára. Mintha neki nem szabadna egy kicsit ajtatosnak lenni, pláne, ha az a kis ajtatosság is — borbébe kerül.

* **Elfogott betörő.** Labascsik András szolga július hó 21-ikén Kiszsebenben Lohráz János házába betört s onnan több ruhaneműt ellopott. A kassai tendőrség a betörőt ma elfogta Labascsik azzal védekezett, hogy a kassai közkórházból kikérte, munka nélkül volt s az éhség vitte a betörésre. Az ellopott tárgyak értékesítése után szerzett pénzzel az éhhalált menekedett meg. A betörőt a tendőrség átkísérte a kassai kir. ügyészség fogházába.

* **Agonyüstött ember.** Pár nap előtt Magyarzslavica község határában székrelt ment az erdőn keresztül két falu-

heli parasztember. Midőn az erdő széléhez érte, a dühbőngő szélhárny, pár lépésre tőle, egy hatalmas fatörzset kidöntött, mely *teljes erővel rázuhant a kocsi*ra. A szekér a nagy csapás alatt közpén kettétört, az egyik benne ülő férfi pedig a lezuhánó fa egyik ága oly szerencsétlenül találta, hogy *sörnyört*hát. A másik ember is súlyos sérüléseket szenvedett s most élet-halál között vívódik.

* **Ki akar határozódní lenni?** A határrendőrség legközelebbi legénységí állományával levelezgette. E célra egyelőre 50 rendőrt lett alkalmazása helyezés. A rendőregénységí teendőit fogják képzni az elővezetésé: felmérők letartoztatások, tolonczvételei és továbbítás. Minderről a legénységí beosztása alkalmával a szolgálatot szabályozó miniszteri rendelet fog megjelenni.

Kronika.

— Heti rigmusok.

Augusztus hónap, itt vagy júri, Bár nem szüneteltik soha, És a tizenkettő között, te Ballagag legassabban tova. Téged testtel, lélekkel által A hétének kronikása mind, Mert benne nem törökni semmi — Évezredek óta rendszerint.

A kronikák véznák, soványak, Tápálkéket nem adsz nekik, Újságírókkal nem tördölöd, Hogy tárgyakat homét szedek; Minék is vagy hát a világon, Ha ily sivár az életed? Kitorólném, ha rajtam álloa, A naptrábról a nevedet.

De most még itt vagy egyelőre, Hát számot kell vetnem leled, És kinnal veszed szednem, íme, A mi van, azt a keveset.

Tudjátok meg hát, hogy — meleg van, Hogy —: rekkentó itt a meleg, És hogy... hogy... ennye, mi is van még?... Já... izadnak az emberkek! És hogy... pardon... nem jut eszembe... Hjal... készült a vízvezeték, S jóval — jók — jó rövizészek Reményünk, melyre várunk — ré!

Vétrő szívellem rom le est most, Tán jövő héten mi sem lesz, S nincs rá remény, hogy ez unalmas Csöndet zavaria bármí nezd. De mindegy!... a tudat vigasztal, Hogy egy hétnig nem verselek, S jövő héten panaszom újra, Mily rekkentó nagy a meleg!... Fenő.

Kiadó a szerkesztőség

Vasúti menetrend.

Ervényes 1906. évi május hó 1-től.

Órlo—Eperjes—Budapest:

Órlo . . . ind.	—	Csak hó napján	9:05	1:36	—	7:45
Héthárs . . .	—	5:50	9:40	2:35	—	8:36
Kiszseben . . .	—	6:13	10:10	2:45	—	9:00
Eperjes megálló . . .	—	6:46	10:38	3:15	—	9:31
Eperjes érk.	—	6:40	10:42	3:30	—	9:36

Eperjes ind.

Eperjes ind.	5:05	7:30	10:40	3:35	7:10	10:00
Abos . . . érk.	5:39	8:01	11:15	3:39	7:40	10:27
Kassa . . . érk.	6:14	8:33	11:40	3:40	8:47	11:15
Budapest . . . érk.	1:30	1:30	8:50	10:10	8:35	8:16

Budapest—Eperjes—Órlo:

Budapest . . . ind.	7:40	8:10	2:15	5:45	9:40	—
Kassa . . . ind.	1:24	1:45	4:05	7:35	7:45	10:40
Abos . . . érk.	1:38	4:34	7:33	5:47	8:09	11:10
Eperjes érk.	1:31	5:10	8:55	6:28	8:55	11:40

Eperjes ind.

Eperjes ind.	1:38	5:30	9:45	6:50	—
Eperjes megálló . . .	1:43	5:35	9:51	6:55	—
Kiszseben . . . érk.	2:08	5:59	10:24	7:21	—
Héthárs . . .	2:24	6:21	10:48	7:46	—
Órlo . . .	3:05	7:08	—	8:35	—

Szepesség felől indúl a vonat:

Eperjes megálló ind.	6:45	—	3:15	—	9:31
EPERJES érk.	6:49	—	3:20	—	9:36

EPERJES ind.

EPERJES ind.	5:05	7:35	12:20	12:20	3:35	7:10	10:00
Abos . . . érk.	5:39	8:01	12:45	12:45	3:39	7:40	10:27
Abos ind.	6:11	8:16	12:54	1:14	4:10	7:44	10:37
Margitfalva érk.	6:47	9:00	1:25	2:02	4:48	8:25	11:22
Gömöröskút . . .	7:15	11:10	3:50	3:50	8:45	8:55	—
Szepesváralja . . .	9:30	—	8:15	8:15	9:20	—	—
Szepesváralja . . .	7:23	9:35	1:46	2:42	5:36	—	12:00
Fótca . . .	8:05	10:50	3:35	3:35	7:35	—	—
Igló . . .	7:54	10:10	2:10	3:17	6:11	9:10	12:45
Lécs . . .	8:40	10:55	4:10	4:10	7:15	—	—
Pópárd . . .	8:40	1:10	2:40	4:15	7:10	9:45	1:40

— Az Alattól 10-1 perczkor indúló vonat csak június 15-ikéig reggelben 15-ikéig köntékezik.

Szepesség felől érkeznek a vonat:

Pópárd . . . ind.	2:05	6:38	8:41	1:00	2:50	5:35	8:40
Abos . . . érk.	5:43	8:15	1:30	4:02	4:37	8:19	11:06
Abos . . . ind.	5:47	8:21	1:37	4:42	4:42	8:25	11:14
EPERJES érk.	6:28	8:55	12:05	5:10	5:10	8:45	11:45
megálló . . .	6:55	—	5:25	5:25	—	—	—

FIDIBUSZ

! A legkötönyebb és legolcsóbb élelap !

Szerkeszté: HELTAI JENŐ.
Főmunkatársak: Ambrus Zoltán, Molnár Ferenc, Herceg Ferenc, Ignácz, Lovik Károly.
Képi javító Cserna Rezső, Csik István, Garay Ákos, Gulácsy Lajos, Fényes Adolf, Fenyecz Károly, Kernatok Károly, Márk Lajos, Linék Lajos, Vesztróczy Manó rajzolja.

Péntek délelben már kézhez kapják a vidéki előfizetők a **FIDIBUSZ-t!**

Előfizetési ára páratlanul olcsó:
Egész évre 6 kor. / Negyedévre 1 K 50f.
Félévre 3 kor. / Egy hóra 50 fillér.

Egy szám ára 5 kor. (10 fill.)

Friss vidám pójkos, eredeti, eleven, érdekes, bátor, díszesen illusztrált hét élelap. Mutatványomokot kívánatra ingyen küld a FIDIBUSZ kiadóhivatala. Budapest, Rókk Szállard-utca 9.

Bűnt

követ el mindenki saját maga és családja ellen, ha szellemi és testi rugékonyságát, izmait és idegrendszerét nem ápolja, elhanyagolja, a mikor oly szer áll rendelkezésünkre, mint

a székelyhavasi

Indaszesz

mely a testet frissíti, údíti, az izmok edzi és az egész szervezetet játékon befolyást gyakorol. Megóvja a testet a nyári meleg káros hatásai ellen és legjobb szernek bizonyult mindennemű meghülésből eredő bajok ellen is, mint fejfájás, tagszagatás, nátha, stb. Enyhíti, sőt a legtöbb esetben megszünteti a csúszós hántalmakat is. Kapható mindenütt 2 és 1 koronás üvegekben. Készíti Balázsovich Sándor Korona-gyógyszertára Sepsiszentgyörgy.

Tiszta

MAKULATURA-PAPIROS

eladó lapunk kiadóhivatalában.

A JELENKOR LEGJOBB TETŐFEDESI ANYAGA

MAGYARORSZÁGI KÖZPONT:
ETERNIT MŰVEK HATSCHKEK LAJOS
BUDAPEST-VI., ANDRÁSSY-ÚT 33.

Hirdetéseket

jutányos áron felvesz a kiadóhivatal

Eperjes, Fótca 37. sz.